

Het dorp Lesdain dat samen met Bléharies, Rongy, Howardries, Laplaigne, Hollain, Jollain-Merlin, Wez-Velvain en Guignies, in 1977 bij de fusie van de gemeenten tot Brunehaut werd gepromoveerd zal vandaag fungeren als uitvalsbasis. Zowat 2 jaar terug hadden we de eer en het genoegen om er als echte “waterkiekens” ontvangen te worden na een kletsnatte tocht. Onze voorzitter werd zó verliefd op het schattig Romaanse kerkje dat hij er nog dezelfde dag terugkeerde... Een paar frisgroene maretakken in de puntige populieren wuiven ons uit. Glibberige, modderige kasseistroken omzoomd met percelen aanplant van velerlei boomsoorten sturen ons de vlakke in. Bij het kruispunt “les six chemins” kan men turen tot in het oneindige. Bij helder weer tel je hier makkelijk 10 kerktorens. Een oriëntatietafel meldt dat je in 90 dagen Compostella kan bereiken (als je wel flink doorstapt). Een paar honderd meter verder staat hij daar, omringd door Italiaanse populieren; de Pierre Brunehaut ofte de Brunhildestein. De grootste menhir van het land, uit het Neolithicum, van zowat 2500 jaar voor onze tijdrekening en op zijn nuchtere maag ongeveer 25 ton. Op een gravure uit 1773 stond de steen gekanteld maar in 1819 werd hij met man- en paardenkracht rechtgezet. Een legende vertelt dat bij omvallen van de steen de wereld zou vergaan! Het dorp Bléharies is in één wip overbrugd en de Schelde zal ruime tijd ons wandelmaatje zijn. Een buurtbewoner naarstig aan de pluk van munttopjes in de geurende berm. Moeder eend met de kroost op de rug peddelt rustig verder onder het waakzaam oog van de vermoedelijke vader. Vier fiere zwanen spiegelen zich in de rimpels van het kabbelende water. Terwijl de Schelde verder noordwaarts vliedt betreden we het “Marais de Laplaigne” een natuurgebied gevormd door de vroegere overstromingen. Over aangelegde dijken doorkruisen we het natuurpark, waar wilgen en populieren schuiloornden aanbieden aan waterplanten en –vogels. Volgende verovering wordt de “Grand Large” een nogal ferme waterplas: het kruispunt van het kanaal Nimy – Péronnes en de Schelde. Dit nieuw kanaal (tot 1350 ton), geopend in 1954 laat watertransport toe van Duinkerke naar de Schelde, Maas en Rijn. Voor vandaag is een vroege middagstop welgekomen. In “Café des Pêcheurs” vindt eenieder zijn gading en worden de vissen steeds langer en zwaarder. Tussen een Brunehaut en Orval breken de hemelsluizen open (kwestie van het kanaalwater op peil te houden) maar het zal ons worst wezen. De lucht is uitgeklaard en de zon kleurt de blauwe wolken. We trippelen voorbij een droogdok met nog weinig activiteit, een stukje nostalgie uit vervlogen tijden. We roeien verder richting het oude kanaal Pommeroeul – Antoing, één van de oudste kanalen van het land. In 1824 werd onder Hollands bewind de eerste spade gestoken. Vanaf 1964 is er alle bedrijvigheid verdwenen en is het zalig paraderen tussen sluiswachterhuizen, kleurrijke bermen en een oorverdovende... stilte. Een kanaal dat beelden oproept uit de boeken van Simenon. We verlaten de waterkant en een hobbelig dijke zorgt hier en daar voor verrassingen: goudgele koolzaadvelden die deinen als wiegende zeeën. Enkele toefjes witbloeiende knolsteenbreek, een plantje waar we in de Vlaamse Ardennen alleen kunnen van dromen. Ter hoogte van het gehucht Vezonchau trekken we met de rood-witte lijntjes de brug over. Na een bocht van zowat 90 graden is het zalig toeven tussen de lentebermen en de rust van het oude kanaal. Het gezang van flierefluiters is niet uit de lucht en een oranjetipje laat zich fladderend opmerken. Het dorp Maubray laten we links liggen maar het kanaal blijft ons volgen. We kruisen de N504 en bemerken de gebouwen van de firma “Saluc” wereldmarktleider als het gaat om biljartballen. Aan de “Pont de Gros” verlaten we voorgoed de waterzone via de trappen. Landelijk zweeft het verder richting Peruwelz. Nog even snijden we de landsgrens met Frankrijk aan om dan de stad binnen te duiken. Oude fabrieksgebouwen, echte industriële archeologie, staan verder te verkommeren. Op het einde van de 19de eeuw waren leerlooierijen en leder-verwerkende bedrijven de bron van inkomsten voor de meeste inwoners. Van dit alles blijft alleen een museum over. In wilde draf gaat het richting centrum waar in het gezellig interieur van “Café Central” nagekaart wordt over een boeiend en gevarieerd tochtje in een stukje onbekend Henegouwen dat nog zóveel te bieden heeft....